

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Vinařství Zikmund s.r.o.**
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. JMK 98411/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je zákonnost rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany zemědělského půdního fondu.
2. Rozhodnutím Městského úřadu v Hodoníně, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2020, č. j. MUHOCJ 18823/2020, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“) (výrok I.). Přestupku se dopustil tím, že užíval zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu. Konkrétně žalobce vybudoval přístupové cesty, vysypal je šterkodrtí a jiné plochy zasypal mulčovací kůrou. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 35 000 Kč dle § 20a odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ZPF (výrok II.) a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.).
3. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.
4. Dne 9. 8. 2020 podal žalobce žádost o obnovu odvolacího řízení pro porušení nestrannosti úřednice vyřizující jeho odvolání. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020 žalovaný zamítl žádost o obnovu odvolacího řízení, neboť dospěl k závěru, že pro rozhodnutí o obnově řízení nebyly splněny zákonem stanové důvody dle § 100 odst. 1 správního řádu. Proti rozhodnutí o obnově řízení podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo životního prostředí dne 7. 12. 2020, č. j. MZP/2020/560/1939 tak, že odvolání žalobce zamítlo (toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně vedenou pod sp. zn. 29 A 14/2021).

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že považuje za nepřípustné, aby odvolání místo k odvolacímu orgánu směřovalo ke konkrétnímu úředníkovi, se kterým navíc byla záležitost již dříve řešena. Odvolání by měla být konkrétním úředníkům přidělována transparentně, přičemž by nemělo být dopředu známo, kdo bude jaké odvolání vyřizovat.
6. Správní orgány měly při rozhodování respektovat nařízení Rady, které nestanovuje povinnost opětovné výsadby u vykloučených vinic. V době, kdy žalobce předmětný pozemek zakoupil, nebyl tento pozemek vinicí, ale úhorem. Sám požádal o změnu územního plánu, avšak o této změně nebylo rozhodnuto. Žalobce převedl pozemek na „zahradu“, avšak i tento druh pozemku je pod ochranou zemědělského půdního fondu.
7. Má za to, že správní orgány nezachovaly totožnost skutku, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že neoprávněný zábor započal v září 2018. Správní orgán I. stupně na předmětných pozemcích nebyl, přičemž pozemky žalobce posuzoval pouze z přilehlého kopce. V rámci svého rozhodnutí nicméně uvádí, že pozemky jsou zhutněny pojezdem těžké techniky. Dále uvedl, že podle § 9 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF se nejedná o správní delikt, pokud jde o odnětí půdy kratší jednoho roku. Patrně z tohoto důvodu dopsal správní orgán do výroku rozhodnutí, že delikt započal v září 2018. Předmětné datum však nebylo předmětem žádného dokazování, ani jej nelze z žádného důkazu vyvodit.

8. Předmětný pozemek je v rámci územního plánu označen jako plocha 14d, plocha vinohradnická smíšená. U této plochy je možné umístit zařízení dopravní a technické infrastruktury v nezbytném rozsahu. Bylo mu proto nesprávně kladeno za vinu, že přístupové cesty jsou vysypány štěrkodrtí a mulčovací kúrou. Kameny se na vinicích vyskytují běžně a vinici neškodí. Naopak kumulují teplo a v noci ji vyhřívají. Taktéž mulčovací kúra se běžně využívá jak v zahradnictví, tak v zemědělství.
9. Správní orgány nerespektovaly § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF, neboť žalobce předchozí souhlas s užitím zemědělské půdy k nezemědělským účelům na dobu kratší jednoho roku nepotřeboval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že záborem došlo k poškození 297 m² zemědělské půdy. Tento údaj však správní orgán nijak nevysvětlil. V době provedení místního šetření sice na pozemku stály palety se stavebním materiálem, avšak po upozornění ze strany správního orgánu byly palety odvezeny a tato skutečnost byla správnímu orgánu oznámena.
10. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného trpí nepřezkoumatelností. Správní orgány navíc nepostupovaly v souladu se základními zásadami činnosti. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalobci nebylo kladeno za vinu, že neobnovil vinici. Dopustil se přestupku tím, že pozemky, jež jsou součástí zemědělského půdního fondu, užíval k nezemědělským účelům. Poznamenal, že vymezení ploch v územně plánovací dokumentaci je pouze jedním z předpokladů, na základě kterých mohou být záměry v daném území realizovány. Další podmínkou je splnění povinností ukládaných ostatními právními předpisy. V daném případě bylo možné užít plochu, jež je součástí zemědělského půdního fondu, k nezemědělským účelům pouze se souhlasem orgánu ochrany ZPF s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu.
12. Povinnost získat souhlas s odnětím ze ZPF není zákonem stanovena samoúčelně, ale z důvodu naplnění § 1 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, podle kterého je zemědělský půdní fond základním přírodním bohatstvím naší země a jednou z hlavních složek životního prostředí. Orgán ochrany ZPF tedy má vytvářet takové podmínky, aby docházelo k co nejmenšímu poškození.
13. Závěrem žalovaný upozornil, že v mezidobí došlo k provedení pozemkových úprav a k přečíslování parcel.

IV. Posouzení věci soudem

14. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku dle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být

rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).

18. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že správní orgán nezohlednil platný územní plán, ve kterém jsou dotčené pozemky označeny plochou 14d. V dané ploše jsou přitom přístupné plochy zařízení dopravní technické infrastruktury („DT“) v nezbytném rozsahu.
19. Soud námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námítky, které ve správním řízení žalobce vzněsl. Napadené rozhodnutí obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.
20. Námitku nezohlednění územního plánu žalobce v odvolání (ani dříve ve správním řízení) nevzněsl, proto žalovaný nebyl povinen argumentaci v tomto směru do napadeného rozhodnutí vtělit. Nicméně jak správně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, ani pokud územní plán připouští na daných pozemcích umístit plochy dopravní a technické infrastruktury, neznamená to, že je tam lze umístit bez dalšího, ale je nutno splnit veškeré další požadavky vyplývající ze složkových právních předpisů, mj. ze zákona o ochraně ZPF. Je pravdou, že v územním plánu jsou předmětné pozemky (p. č. 4194/1 a 4194/2, k. ú. Mutěnice) zahrnuty do plochy 14d, což představuje plochu smíšenou vinohradnickou. U této plochy je možná doprava a technické vybavení s plochami veřejné a rozptýlené zeleně, jakož i parkování v nezbytném rozsahu. Je však nutné vnímat, že územní plán představuje základní koncepci rozvoje území obce a jeho plošného a prostorového uspořádání. Oproti tomu zákon o ochraně ZPF stanoví povinnost získat předchozí souhlas k odnětí půdy ze ZPF v případě jejího užití k nezemědělským účelům. Pravidla stanovená územním plánem i zákonem o ochraně ZPF je nutno dodržet současně. Pro porušení zákona o ochraně ZPF tak není relevantní, že využití pozemků bylo v souladu s územním plánem obce.
21. K namítanému procesnímu pochybení spočívajícímu v podjatosti oprávněné úřední osoby soud prvně uvádí, že tuto námitku měl žalobce vznést primárně ve správním řízení (viz § 14 odst. 3 správního řádu). Důvody podjatosti upravuje § 14 odst. 1 správního řádu, podle něhož *„každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Citované ustanovení obsahuje důvody, pro které lze úřední osobu považovat za podjatou. Jsou jimi poměr k věci, k účastníkům nebo zástupcům, za předpokladu, že daný poměr odůvodňuje záměr úřední osoby na výsledku řízení. Z judikatury plyne, že *„pochybnost o nepodjatosti je (...) založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl "zkřivit" postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119). Žalobce v podané žalobě namítá podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného z důvodu, že v předkládací zprávě prvostupňového správního orgánu figuruje kromě názvu správního orgánu i jméno oprávněné úřední osoby žalovaného, která o odvolání rozhodovala.

Z toho dovozuje vazby Ing. M. na Ing. T., která rozhodovala o věci v prvním stupni. Soud v popisovaných skutečnostech důvod pro podjatost úřední osoby rozhodující o odvolání neshledal. Pouhé uvedení jména úřednice žalovaného na předkládací zprávě k odvolání bez uvedení dalších konkrétních skutečností, které by mohly svědčit o jejím zájmu na výsledku řízení, podjatost ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu nezpůsobuje. Soud proto neshledal, že by ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba. K zákonnosti rozhodnutí o obnově se soud v nyní projednávané věci nevyjadřoval, neboť to bude předmětem přezkumu ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 14/2021.

22. Dále se soud zabýval námitkami směřujícími do merita věci. Žalobce předně namítá, že v předmětném řízení nebyla zachována totožnost skutku, neboť v oznámení o zahájení správního řízení a v napadeném rozhodnutí byl popis skutku uveden odlišně. Dále zmiňuje, že v rozhodnutí žalovaného a městského úřadu byl uveden časový údaj započetí neoprávněného zaboru od září 2018, což však nebylo předmětem dokazování.
23. Podle § 1 odst. 2 zákona o ochraně ZPF tvoří zemědělský půdní fond *pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není*. Pro tyto pozemky zavádí zákon zkratku „*zemědělská půda*“. Ze správního spisu vyplývá, že pozemky jichž se rozhodnutí žalovaného týká, konkrétně pozemek p.č. 4194/1 a p.č. 4194/2, byly v době vedení správního řízení v katastru nemovitostí evidovány jako vinice. Předmětné pozemky byly součástí zemědělského půdního fondu.
24. Dle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF se „*právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu.*“
25. Podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF je „*zakázáno užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba.*“
26. Z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF plyne, že „*k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Při posouzení odnětí orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z celkové plochy zemědělské půdy požadované pro cílový záměr.*“
27. Ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF praví, že „*souhlasu podle odstavce 1 není třeba, má-li být ze zemědělského půdního fondu odňata zemědělská půda k nezemědělským účelům po dobu kratší než jeden rok včetně doby potřebné k uvedení zemědělské půdy do původního stavu, je-li termín zahájení nezemědělského využívání zemědělské půdy nejméně 15 dní předem písemně oznámen orgánu ochrany zemědělského půdního fondu uvedenému v § 15.*“
28. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že pro užívání zemědělské půdy, která je součástí zemědělského půdního fondu, k nezemědělským účelům, je nezbytný souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. V projednávané věci je mezi žalobcem a žalovaným nesporné, že žalobce takovým souhlasem nedisponoval.
29. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 2. 2020, č. j. MUHOCJ 11444/2020, byl skutek vymezen tak, že žalobce užívá pozemky p. č. 4194/1 a 4194/2 v k. ú. Mutěnice,

k nezemědělským účelům bez souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Pozemky byly vysypány šterkodrtí, mulčovací kúrou a v době místního ohledání byl na pozemku 4194/2 uskladněn materiál (dřevěné palety, cihly, kámen).

30. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24 „pro posouzení totožnosti skutku je třeba rozlišit mezi pojmy „skutek“ a „popis skutku“, jak jsou vnímány v kontextu správního trestání i trestního práva, jehož zásady jsou přiměřeně použitelné i pro správní trestání. „Skutek“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „popis skutku“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.“
31. Totožnost skutku je zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech. Jimi se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují ani změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261).
32. V předmětné věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Skutková podstata tohoto přestupku byla naplněna, neboť žalobce jakožto právnická osoba v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) užíval zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu. Oproti oznámení o zahájení řízení došlo v rozhodnutí městského úřadu (resp. v rozhodnutí žalovaného) pouze k upřesnění popisu skutku. Totožnost skutku (užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům bez souhlasu orgánu ochrany ZPF) zůstala zachována. K popisu skutku bylo ve správních rozhodnutích pouze doplněno, že užívání zemědělských pozemků k nezemědělským účelům spočívalo ve vybudování přístupových cest, které jsou vysypány šterkodrtí, a k záboru ploch zasypaných mulčovací kúrou. V tomto upřesnění popisu skutku nelze podle soudu spatřovat změnu totožnosti skutku, jak míní žalobce. Námitka nezachování totožnosti skutku tak není důvodná.
33. Dále žalobce nesouhlasí se specifikací časového údaje, konkrétně v tom, že správní orgány uváděly, že „neoprávněný zábor pozemků v nezastavěném území započal v září 2018“. K tomu soud poznamenává, že daný údaj sdělil správnímu orgánu I. stupně sám žalobce v rámci podání vysvětlení ze dne 12. 12. 2019. Uvedl, že s činností, která je mu kladena za vinu, na předmětných pozemcích (p. č. 4194/1 a 4194/2 v k. ú. Mutěnice) započal v září 2018. Správní orgány tedy vycházely ze sdělení samotného žalobce a nepovažovaly za nutné k tomu vést další dokazování. Nejednalo o spornou skutečnost. Nadto je vhodné poznamenat, že z předmětného časového údaje správní orgány nedovozovaly nic, co by šlo k tíži žalobce. Časové ohraničení popisu skutku v nyní řešeném přestupku není součástí naplnění skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl žalobce uznán vinným, ani

nebylo přítěžující okolností při zvažování výše sankce. Zákon o ochraně ZPF nestanovuje žádnou časovou podmínku, po kterou by toto užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům muselo trvat. Mimo to, v daném případě došlo jednáním žalobce k trvalé změně území, jak to ostatně uvádí i žalovaný v napadeném rozhodnutí, ustanovení § 9 odst. 2 vztahující se k dočasným záborům tak pro případ vybudování přístupových cest nelze použít. V užití časového údaje při popisu skutku tak nelze spatřovat žádné pochybení správních orgánů.

34. Nepřípadný je rovněž argument, že správní orgán nebyl přítomen na předmětných pozemcích během místního ohledání. Ze správního spisu, konkrétně z výpisu z katastru nemovitostí a fotodokumentace pořízené při místním ohledání pozemků, je zřetelně seznatelné, v které části pozemků došlo k neoprávněnému užití ZPF. Ostatně žalobce ani nezpochybňuje, že by správní orgán chybně vymezil pozemky, na nichž mělo dojít k neoprávněnému záboru ZPF. Pro řádné zjištění skutkového stavu podle soudu naprosto postačovalo, pokud městský úřad provedl místní ohledání pozemků z místní komunikace, která přímo bezprostředně sousedí s předmětnými pozemky žalobce. Námitka tak není důvodná.
35. Činnost žalobce spočívala ve vybudování přístupových cest, které jsou vysypány šterkodrtí, a k záboru ploch zasypaných mulčovací kůrou. Dále byl v době místního ohledání na pozemku uskladněn materiál (konkrétně cihly, kámen a dřevěné palety). Tato činnost podle správních orgánů představovala užití pozemků pro nezemědělské účely, pro kterou žalobce potřeboval souhlas orgánu ochrany ZPF. Pokud jej neměl, porušil zákaz stanovený v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF. „Užití k nezemědělskému účelu“ představuje neurčitý právní pojem, který správní orgány podle soudu interpretovaly a aplikovaly plně v intencích judikatury s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem případu (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Soud nemá pochyb o tom, že skutková podstata vytýkaného přestupku byla naplněna.
36. Žalobce rovněž namítal, že nebyl povinen vyžádat si stanovisko orgánu ochrany ZPF s ohledem na § 9 odst. 2 písm. d) zákona, neboť šlo o zábor zemědělské půdy nepřekračující jeden rok. Ani v tomto nelze žalobci přisvědčit. Daná výjimka z povinnosti vyžádat si stanovisko orgánu ochrany ZPF nemohla být naplněna, neboť žalobce nesplnil jednu z klíčových podmínek pro uplatnění uvedené výjimky. *Nejméně 15 dní předem písemně neoznámil správnímu orgánu termín zahájení nezemědělského využívání pozemků orgánu ochrany ZPF.* Ze správního spisu neplyne, že by žalobce vůbec oznámil orgánu ochrany ZPF nezemědělské využívání pozemků, natož že by tak učinil 15 dní před zahájením tohoto užívání. *Zákonné podmínky pro aplikování dané výjimky tedy nebyly splněny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 4 As 127/2021-34). Soud se již v minulosti v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 31 A 30/2020-40 vyjádřil, že „tato nutná zákonná podmínka není bezúčelnou formalitou, neboť zajišťuje možnost kontroly ze strany orgánu ochrany ZPF a případného preventivního zabránění poškození ZPF. Je přitom zcela lhostejné, z jakého důvodu žalobce oznámení neučinil, podstatná je samotná skutečnost, že tato podmínka splněna nebyla.“* Mimo to, uplatnění výjimky v případě řádného oznámení minimálně 15 dnů před započatím užívání pozemků k nezemědělským účelům by v daném případě bylo možné pouze v kontextu uskladnění materiálu, nikoliv ve vztahu k vybudování přístupových cest vysypaných šterkodrtí a ploch zasypaných mulčovací kůrou. Námitku nerespektování zákonného ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF soud neshledal důvodnou.

37. Argument žalobce týkající se výrobních hal stojících na zemědělské půdě podél dálničních cest nikterak nesouvisí s nyní projednávanou věcí. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce se jedná, v němž bylo spatřováno spáchání předmětného přestupku, dopustil. Závěr žalovaného, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF je tedy zcela v souladu se zákonem. O vině žalobce nepanují pochybnosti, které by zakládaly důvod pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.
38. Námitku týkající se nerespektování nadřazenosti evropských předpisů ze strany žalovaného soud neshledal příležitou, neboť jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, předmětem tohoto řízení není vykloučení vinic, nýbrž spáchání přestupku na úseku ochrany zemědělského půdního fondu podle zákona o ochraně ZPF. Ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že správní orgány nezpochybňují, že vykloučení vinice bylo provedeno v souladu s evropskou legislativou.
39. Soud závěrem doplňuje, že nepřehlédl, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i v rozhodnutí žalovaného, je chyba v označení parcelního čísla. Konkrétně se jedná o druhou větu výroku I., kde správní orgány uvádí: „*užívání zemědělských pozemků k nezemědělským účelům spočívá ve vybudování přístupových cest, které jsou vysypány šterkodrtí a ploch zasypaných mulčovacími kůrou, kdy v době místního ohledání 7. 11. 2019 byl na pozemku KN p.č. 4191/2 v k.ú. Mutěnice uskladněn materiál (dřevěné palety, cihly, kámen).*“ Ve skutečnosti se jednalo o pozemek p. č. 4194/2. Sám městský úřad v oznámení o zahájení správního řízení správně označil, že výše uvedený stavební materiál byl uskladněn na pozemku p. č. 4194/2. V rozhodnutí městského úřadu ve větě první výroku I. je také označen pozemek p. č. 4194/1 a 4194/2; „... *na pozemcích zemědělského půdního fondu KN p.č. 4194/1 (vinice – 128 m²) a 4194/2 (vinice – 159 m²) v k.ú. Mutěnice...*“. Vzhledem k těmto skutečnostem, má soud za to, že daná nepřesnost představuje pouze chybu v psaní, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc v době rozhodování soudu došlo u předmětných pozemků k přecíslování parcel v důsledku pozemkových úprav.
40. K uložené pokutě soud z úřední povinnosti dodává, že v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.
43. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu